

Király László

Fondorlatok a könyvtárban

Kései levél Laurához

Szavainkat beborítja a moha,
sírköveinket a szó.
Fóton – hallom – a bor szomorúl.
Takarodó a Föld-kerek kaszányákban.
Télre elalszik a méhes, barnán vámak a hűvös,
láncos-láncatlan könyvek.
Őrzi a táltos múltat, vas-setét jövődöt,
fegyver markolatára fagyott ártatlan kezeket.
S így is él a fény még: szöszmötölő
angyalok szánya a szűrő homályban, pedig
Asszonyok belépni: NEM! – dördült egy fejedelem –,
csak kurtizánnak. Ámde Te lépj velem –
a címerekről mégis leszáll a hatyú,
s a tárt karú sólyom, szép személyed.
Élnek komor seregek,
halhatatlan csapatok szabad mezőben –
Neked. A nem-kardos-ember férfinak azonban
lefejezett összeesküvők integetnek örökkön,
tántorgó vesztesek borult elmével a polcokon,
lengő hídon egyensúlyozó bosszúhordozók.
Ordítják hatalmuk odakinn lángokádók.
Idebenn bánatos írónád-percegéssel
alakul az ingathatalan történelem.
Árulja magát a kimondott szó cziprán,
de őrhök a malmok pór-darócból kalendáriumot,
vitézek bársonyából reményes törvénykönyveket.
Számok viszik hírül a versed, a házad.
Pillantásod égverő hegyeken pihen.
Magasból alánézni bátor – s tanulságos:
keserű levében forog mi forgandó.
Némán állj meg a csendben, gyönyörű ujjaid, merengő,
simogassák a gyémánt betűt.
Fürtjeid itt lesznek örökkévalók,
vidítva-szomorítva elhagyott félpogány isteneket.
Szemed nem engem lát már, de ami jön még,
nagy keleti nyugalmat hozhat – hoz – Neked.
Csörömpölnek fagy katonái, menekülőket álmodom ébren
– könyveim hadai közt –, kik nem ének célba soha...
Mindég öreg ember gondol ilyenkor gyermeki hitvesére,
önkeze vonását őrző lapokon, oldalakon.
Míg sírjainkat, sírköveinket
beborítja és őrzi a moha.

2000. október 22.

Az íróház berendezése

Nincs panaszom: végig sorson, kerten,
bilincsbe magamat magam vertem.
Ma már pápaszemmel olvasom versem.

Számolom, milyen volt – ritka, gyakorta –
északi, nyugati asszony-portya.

Magasból táruló ablakom alatt
egy nemlett tanár=én néha elhalad.

Kiáltani kéne hozzá megbocsátón.

Ám olyan fakó – nem tudja, hogy látom.

*De nem láttam én sem, nem hallottam.
Valami vizekben éltem holtan.
Fölkavarodott vörös habokban.
Vagy csupán hajadnak éke voltam.*

*Nem romboltam és nem alkottam.
Szélbe csapódó ablakokban
lelked s életed huzata voltam.*

*Ígyhát berendezem a házam.
Veletek – mert különben fázom.*

*Arc-képeteket hová tegyem?
Kik túléptetek néhány halálon,
egy-két istenen?*

*Nem nagy baj ez, ha nagyobb nincsen.
Átlépett rajtunk valahány isten,
nem óva vént, aprót, se nagyot.
Ezerszer – glóriásan – otthagytam.*

*Szememmel szemközt éppen Zrínyi.
Odaszögeztem – Krisztust – s ottmarad.
Nem lehet hozni-vinni – csak víni.
Néz, s nem bonthatok szét szobát és falat.*

*És az olló a régi alagsorból.
Elemészthetném vele a történelmet.
S nagyapám balkezes bicskája, nincs hasonló.
Evőkés, fingókés, gyümölcsoltó:
nem villog halált, csak kegyelmet.*

S mit keres Kálvin Zrínyi mellett?

*Árvalányhaj a szekrényemen.
Árva volt s vidám, s a haja velem.*

*Minden volt, t. i. jó volt nézni.
Úgysem tudnám már felidézni.*

*Hiányzik falamról régi kos szarva.
Ám lehet, elhagytam készakarva.*

*Minek a házba róka, medve,
tehetetlenül, megöregedve?*

*Nohát, még egy-két folyondáros tányér,
kinek az emléke verset imi ráér.*

*Koszorú, szerelem, ilyen, olyan szőnyeg –
reggelente dúvadként kire ráköszönjek.*

S hol rejteznek még a megíratlan könyvek?!

*Elhagyom szóim – benéz a tél, látom.
Folytatom – egyszer – még – hátha – lesz karácsony.*

*Álnok gondolat az ünnepi lázban:
Csak mezőm van, hegyem. Nincsen íróházam.*

2000. november 20.

Piaf

In memoriam K.I.

*Most már újra Piafot hallgatok.
Nyelves, vad cemendek, asszonyok.*

Vagyis egy száz éves Párizs-émlék.
Mint ha még ma is boldog lennék.

Holott olyan dísztelen minden.
Akár egy kanász-nóta: – nincsen.

„Nem bánok semmit” – így a Veréb.
Ne is bánjon. Minek folyton bánni?!

Ebben a csinos kutyaszarban,
Melyben folyton megtörténik bámi.

De végre megint Piafot hallgatok.
Sírok és sírók közt badarul.

Mint ki ezt-azt még mindig megtanul.

Fájni már nem tudok.

Ülök magyarul.

2000. december